

o demo a SubiOder

A maxia rebuldeira
do Aninovo

Promove:
Vaipolorío

Edita:
Concello de Pontevedra.

Texto:
Carlos Solla

Ilustracións:
Chica pájaro

Melodía "O demo asubiador":
Rosalía Rodríguez

Amigurumi:
Pebie Crochet

Deseño, maquetación e produción:
Encaja

D.P.: PO 169-2014

o demo a Subio dor

A maxia rebuldeira do Aninovo

CONCELLO DE
PONTEVEDRA

vaipolorio
PROTECCIÓN, ESTUDIO E DIVULGACIÓN
DO RÍO DOS GAÍFOS
www.vaipolorio.org

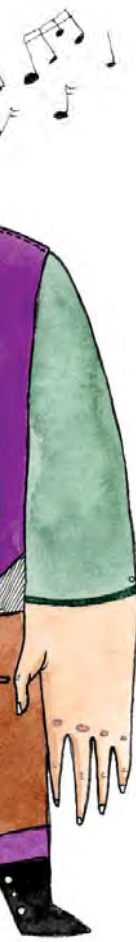
REAL

Cadrandos coa chegada do aninovo, co primeiro día do ano, o demo asubiador espreguizase e bótase aos camiños na procura dun paisano calquera. Así que escolle o coitado, xa non o desprende; gabéalle polo lombo, séntalle no fros e, acaroándolle o bico á orella, rechíalle unha cantata que se lle ensarilla nos miolos. Coa mesma, o porwiso despídese da súa vítima que, sen remedio posíbel, bota o ano enteiro apalermado, desorientado, aboubado, respondendo sen que lle pregunten, acudindo onde non o chaman; nunha palabra, antaruxado.

Entre trasno e demachíño, o demo asubiador é diabo
pequeneiro natural da ribeira dos Gafos, manancial
desatado que outros nomean río de Tomeza.

O demo asubiador, que apenas levanta unha polgada
do chan, viste polainiñas de pana luída con furo na
croca para acanear o rabo, camisa azul de flanela e
chaleque da festa. Nos pés, calza uns vellos tamancos,
sempre desamalloados, cos que achanca lixeiro corripas,
levadas e peares. A maiores, gasta monteira de feltro,
enfeitada cunha pluma de alavanco. A pucha
outórgalle o don da ubicua invisibilidade.

O demo asubiador é á nosa mitoloxía o que a
saramaganta á zooloxía de noso: un endemismo.
Como ser endémico ao xeito, abóndalle con roldar
os seidoiros do Gafos et non plus ultra, fío de auga
doce que acaba amecendo no mar de Pontevedra.

O demo asubiador, ubicuo gardarríos, rolda, ida e volta, os 10.830 metros de leito fluvial, dende a fonte do Salgueiriño deica ás Corvaceiras, sen excluír, malia o seu fastio, os 525 metros de canle que, coma burca de cemento, oculta o Gabos da vista da xente no seu discorrer pola chá de Campolongo.

Dende a nacemento e por encadeado encantamento, o río vai adoptando diversas fasquías, avíndose a un travestismo de subsistencia: de camponés a señoritingo, no atravesar dunha ponte; de señorito a paria, atravesando outra, e de paria a célebre navegante, aínda unha terceira. Canto esforzo do río por favorecer a súa integración, sempre alleo na súa propia terra.

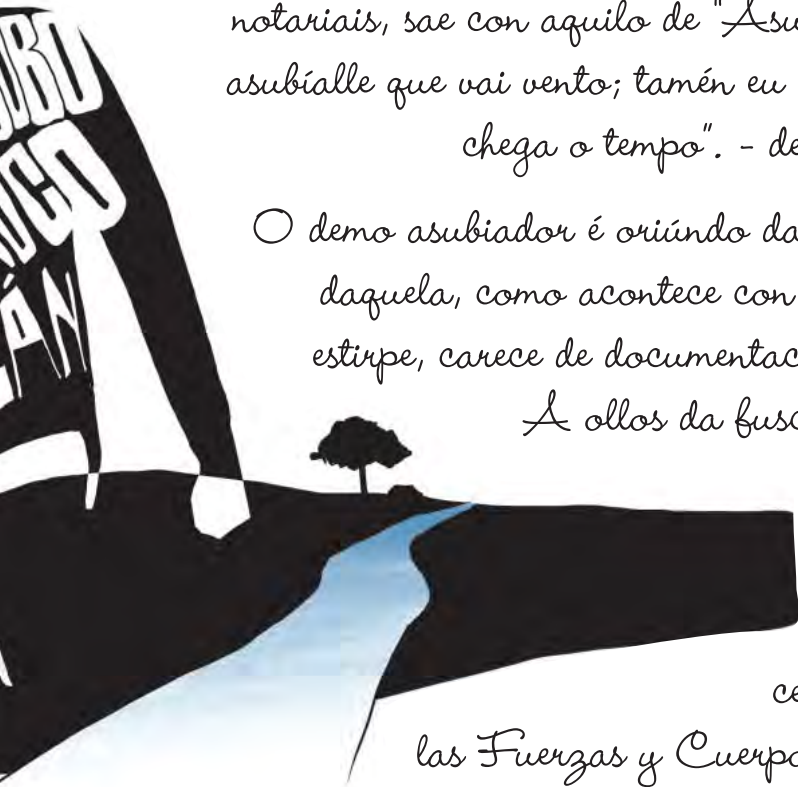

○ demo asubiador ten aqueles predios en por seus, aínda que a lexítima propiedade non conste en rexistro ningún. Ao demo asubiador, cando lle falan de protocolos notariais, sae con aquilo de "Asubíalle, asubíalle, asubíalle que vai vento; tamén eu asubío cando lle chega o tempo". - de aí non o sacas.

○ demo asubiador é oriúndo da nación máxica, daquela, como acontece con todos os da súa estirpe, carece de documentación acreditativa.

A ollos da fusca policía, outro sempapeis, vaia.

Disque, nunha ocasión, un celoso membro "de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado",

o sorprendeu no couto do Pintos pescando ao boliche e, no cumprimento do seu deber, requiríulle o DNI. O demo asubiador, pousou os aparellos, mirouno de esquello, meteu as mans nos petos, subiu as calzas até a altura do embigo, inchou o bandullo e, con aire desafiante, espetoulle: "Entraspernas!".

Imune ao desafiuzamento, o demo asubiador habita unha caracocha das moitas que esmorecen naquela varcia. Mais, cando non é cachopa, ben lle vale unha espenuca, e cando non, a toqueira dunha lontra. Agora ben, o demo asubiador, sendo diabo como é, o que máis lle presta é sonear no inferno dalgún muiño folgado.

○ demo asubiador sabe da cisma dos labregos
polas extremas, polo que, decote, remexe nos
marcos, móveos de sitio, ás veces unha
cuarta escasa, ás veces legua e media.
Os aldeáns, un día amencen fidalgos
e, ao seguinte, pobres de pan pedir. A
parroquia de Tomeza, ora ten saída ao mar,
ora nin ferrado de terra onde botar unhas
poucas patacas. Propágase a confusión e a
sospeita. Os veciños discuten no adro tras
a misa, porfían nas tabernas, ameázanse,
bótanse maldicións, algúns mesmo
chegan ás mans. Moito ri
o demo asubiador con estas
falcatruadas.

A por de ver pasar o tren, o demo asubiador
adeprendeu ferroviario e, de
abesullar dende a plataforma,
fixo amizade co xefe da
estación de Figueirido. O
demo asubiador escusa o
chifre regulamentario, dándolle
a saída ao ferrobús a forza de
ben compasado asubío.

Segundo contan, outra das aduanadas
do demo asubiador é a de asexar as
parellas de namorados que, naquela
frondosa amenidade, refocilan a
nudez dos seus corpos ao agocho da
mataqueira.

O demo asubiador ten por inconfesábel costume importunar os amantes facéndolles cóxegas nas partes pudendas cunha palla de centeo.

Porén, como cadaquén domea como pode as súas perversións, hainos que son gustantes e moito agradecen o maino fedellar do noso pillabán.

Como calumniar é de balde, tamén se lle apón ao demo asubiador o mal hábito de agardar ao agacho das pontes o paso dalgunha dona desapercibida. Procura, xa que logo, o asubiador un pasadeiro de taboleiro regañado ou desprovisto de peitorús, para recrearse na visión das enaguas, das bragas ou das entrepernas en porrancho.

Hai anos, o demo asubiador
adoito se deixaba caer
polo resío da ponte da
Condese, pois, ao
parecer, aquela señorita
tiña as pernas máis
brancas e dereitas de
cantas atusmara pola
comarca.

O demo asubiador é unha
criatura que anda pola hora
vella, renega das modas e prodúcelle
enfastio a teima das mulleres por ocultar as
coxas baixo a tea dos pantalóns.

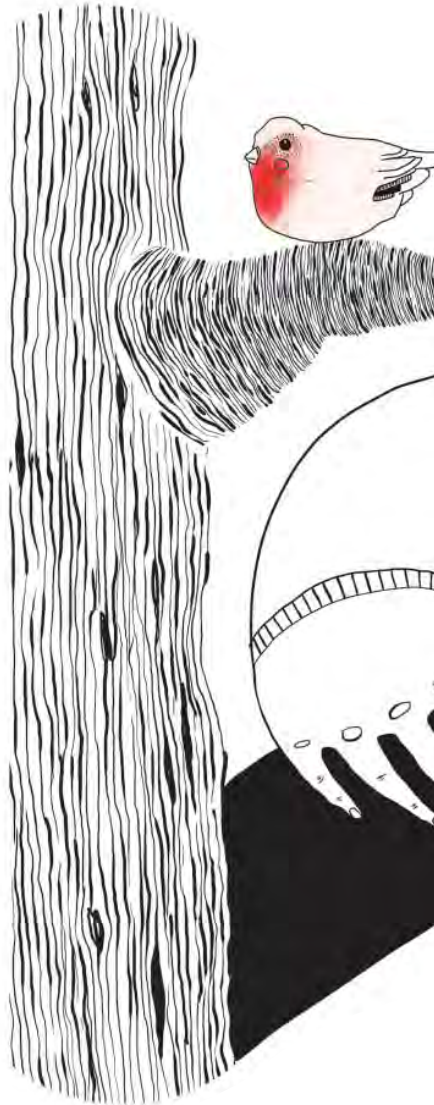

De calquera xeito, o demo asubiador
ten adaptado os seus feitos
aos novos tempos e se antano
gozaba facendo cameiros
nas searas, amordicando a
froita madura, axotando os
rabaños, tornándolles a auga
aos regantes, apeándolle o
muíño ou mexándolle na farinha
ao maqueiro, hoxe tamén
lle praxe deixar sen cobertura o
teléfono dos que percorren a paso
lixeiro a vereda dos Gafo, aburados pola
taxa do colesterol.

Falar fábase a barullo do demo
asubiador, mais, quen o viu e coñeceu,
fite a fite, foi o señor Pedro Aboi,
natural do lugar de Figueirido. O
señor Pedro Aboi contounos, de boca
do propio perello, que entre os moitos
labores que lle ten encomendado
o Demo maior, o seu patrón, o
máis nomeado é o de asubiarlles na
orella aos parroquianos, de aí o seu
chamadeiro.

Cómpre advertir o lector que
"Pedro" é un dos moitos nomes cos
que asina o diabo.

As argalladas do demo asubiador, canda outros
innúmeros prodixiosos, débense pór en relación coa época
na que acontecen: o solsticio de
inverno e, en concreto, co intre

marabilloso no
que, esgotado o
ciclo do ano vello,
principiamos a
andaina pola senda
esperanzada dunha nova
xeira.

O asubio do demo é
podente feitizaría que anula de
vez as vontades, e os que vadian
pola ourela do Gabos están expostos aos seus
indesexados efectos.

É coñecido na vila do Lérez o arrepiante caso dun grupo de excursionistas que, tras compartiren unha tarde de lecer naquela veiga avésia, ao pouco, todos a unha, sen máis explicación, de día santo en día santo, déuselles por acudir ao río, na procura de plásticos, botellas e outros trastes que os demais non queren. - disto vai alá unha década.

Eles quitanlle importancia ao asunto, aducindo que forman parte dun grupo ecoloxista (Vaipolorío ou cousa así), mais, o certo é que, dende aquelas, cangan coa perdurábel maldición de limpar o río de inmundicia. Recoméndaselles, pois, aos paseantes prudencia.

Tal vez, por mor da crise que estamos a padecer ou polas estrambóticas medidas que se toman para combatela, corre estes días polas rúas da Boa Vila outro ruxerruxe.

Cren os pontevedreses que o demo asubiador leva tres aninvos asubiándolle na orella ao mesmo incauto conveciño.

Déuselle tanto creto ao rumor que, a cidadanía, consciente das nefastas repercusións, solicitoulles aos parentes do interfecto que, sen demora, lle apliquen nas tempas unhas reconstituíntes fregas de sal, pregándolles, así mesmo, que manterían o palermo afastado o máis posíbel da beira do Gabos, polo ben de todos.

Melodía "O demo asubiador":
Rosalía Rodríguez

